

lem 2 a 3,000 Kr. Jeg tror nok, det var saaledes, den ærede Ordfører sagde, og det ser ganske vist ogsaa noget forbausende ud; men den ærede Ordfører maa dog i alt Fald for sit Vedkommende være vidende om, at denne Bestyrelsesudgift anvendes til Andet end til at bestyre disse Vedligeholdelsespenge, 4 a 5,000 Kr., og naar man erindrer dette, forekommer det mig egentlig, at Styrken af dette Argument falder. Om Sagen i sin Almindelighed vil jeg blot gjøre gjældende, at det forekommer mig klart nok, at man ikke kan reducere en Bestyrelsesudgift i et arithmetisk og matematisk nyagtigt Forhold, efter som Bestyrelsesømmet spinder ind, thi der kommer dog en Grændse, hvor man ikke mere kan dele Individet eller Individets Tid. Dette er en ganske almindelig Bemærkning, jeg vil gjøre ligeoverfor de Fordringer, som jeg antager, man vil forfølge i flere Aar om, at man paa Gammelholm skal reducere Bestyrelsesudgifterne i samme Forhold, som det Areal, der skal bestyres, aftager. Særligt maa jeg, som jeg sagde igaar, forbeholde mig til 3die Behandling nøie at undersøge, om og da hvilke Dele af de hidtidige Bestyrelsesudgifter der maatte kunne bespares. Thinget vil jo ikke ved denne Afstemning komme til at stemme om de af mig antagne 2,700 Kr. eller de 3,700 Kr., da kun det One foreligger, og jeg holder mig forviist om, at Thinget, selv om det vedtager de 3,700 Kr., uden Vanskelighed atter vil vedtage en Forsøgelse af dette Belp med den Sum, som senere maatte vise sig fornøden til Gammelholms Gaders Vedligeholdelse og Bestyrelse, om ikke af anden Grund, saa dog som en Anerkjendelse af, at det endelig er lykkes at faae hele dette meget gamle Gammelholmspørgsmaal for saa vidt bragt til Ende, at man med Sikkerhed kan se Ende paa Sagen. — Mine Udtalelser igaar om Forholdet mellem Dyrctidstillæget til Skolelærerne — Vædringsforlaget under Nr. 173 B — og Dyrctidstillæget til Embedsmændene, ere blevne i en mærkelig Grad misforstaaede. Jeg bruger dette Udtryk ikke alene om, hvad der er sagt her i Salen, men ogsaa om, hvad der er fremkommet udenfor Salen, og jeg bruger derfor et saa moderat Udtryk; dersom det kun havde gjældt det Sidstnævnte, vilde jeg have brugt et ganske andet Udtryk. Naar jeg yttrede, at hverken den nuværende eller nogen Regjering efter min Mening kunde gaa ind paa paa Finansloven at modtage hinanden uedkommende Bevillinger, sammenfoblede til uadskillelige Enheder, saaledes at den ene ikke kunde udbetales, uden at den anden ogsaa udbetaltes, forekommer det mig, at der ikke kunde være Slygge af Dviul om, at denne Udtalelse selvfølgelig ikke alene gjaldt det her foreliggende Forslag, men i al Almindelighed saadanne uedkommende Sammenfoblinger, og naar jeg derefter nævnte, hvad det vilde kunne føre til, naar man først havde gjort det første Skridt paa denne Vej, og antydede, at det kunde føre til saadanne Ab-

furditeter, som at sammenfoble en Bevilling til Forsvarsvæsenet med en Bevilling til en Folkehøjskole, som muligvis særlig kunde interessere Jler-tallet i dette Thing, angav jeg udtrykkelig dette som et Exempel paa, hvorvidt noget Saadant kunde drives og som et Exempel paa, hvor umuligt det var at gaa ind paa et System, som kunde føre til noget Saadant. Det er altsaa for mig meget mildt at sige, at det er en usofklarlig Misforstaaelse, naar dette gjengives saaledes, som om jeg skulde have sagt, at der var et lignende Forhold tilstede mellem Embedsmændenes Dyrctidstillæg og Skolelærernes Dyrctidstillæg som mellem et Pantserstib og en Folkehøjskole. Det er mig ulbeles usofstaaeligt, at Nogen har kunnet opfatte mine Udtalelser paa denne Maade, og jeg haaber at maatte blive fritagen for en Gjentagelse af denne Misforstaaelse, efterat jeg nu har udtalt mig paa en Maade, som jeg ikke tror levner Rum for nogen som helst Misforstaaelse. Jeg fastholder bestemt, hvad jeg udtalte igaar, at en Sammenfobling af hinanden uedkommende Bevillinger efter min Mening er utilstedelig og uimodtagelig for nogen Regjering, som søler, hvad den skylder sin Stilling og Fremtiden, og jeg fastholder mine Udtalelser om, at Skolelærernes Dyrctidstillæg ikke staar i den allerførste Forbindelse med Embedsmændenes Dyrctidstillæg. Dersom dette Thing havde haft en anden Opfattelse tidligere, vilde jeg ikke kunne forstaa, at man i foregaaende Samlinger har vedtaget et Dyrctidstillæg for Stats-tjenere, uden at forsøge paa tillige at faae vedtaget Udredelsen af et Dyrctidstillæg af Statskassen til de kommunale Bestillingsmænd. Nu vil man maasse sige, at man iaar vil indhente det Forsømte. Da man ikke engang har gjort et alvorligt Forsøg tidligere — Forsøget ifjor havde jo en ganske anden Oprindelse end en levende Erang hos Thinget til at bringe disse to Spørgsmaal i Forbindelse —, vil man i denne Samling indhente det Forsømte ved at hægte Dyrctidstillæget til Skolelærerne fast til en anden Bevilling, som man ikke tror kan undværes, i alt Fald ikke af Regjeringen, men man har ikke gjort Skridtet fuldt ud, thi der er en hel Del andre slet lønede kommunale Bestillingsmænd, som man har ladet blive helt udenfor, prisgionne for Kommunernes Vilkaarlighed, om de ville tage dem til Naade eller ikke; disse har man slet ikke befattet sig med. Vil man dertil sige, at Skolelærernes Hverv ikke blot er kommunalt, men at det er en Samfundet i dets Helhed interesserende Opgave, de have at løse, gjælder naturligtvis det Samme om en hel Del andre af Kommunernes lønede Bestillingsmænd som f. Ex. Landpolitiet, der lønnes af Amts-fonden. Det er i Sandhed ikke alene i Amtskommunens Interesse, at Politiet maa holdes vedlige, men det er i Samfundets Interesse i det Hele taget. Jeg kunde nævne mange andre Exempler derpaa, men